

עמ"ת 25683/01/18 - מחמוד קולג'ו נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

עמ"ת 25683-01-18 קולג'ו נ' מדינת ישראל

לפני	כבוד השופט גרשון גונטובניק
העורר	מחמוד קולג'ו
	ע"י ב"כ עו"ד דמיטרי אניקין
נגד	מדינת ישראל
המשיבה	ע"י ב"כ עו"ד פינצי אלינה

החלטה

לפני ערר על החלטת בית המשפט קמא (כב' השופטת ירב), שדחה את טענת העורר בדבר אי קיומן של ראיות לכאורה בקשר לעבירת נהיגה בזמן פסילה, והורה על הצבתו במעצר בית לילי.

1. נגד העורר הוגש כתב אישום לבית המשפט לתעבורה בתל-אביב-יפו.

על פי כתב האישום ביום 15.12.17 (בשעה 02:50 בלילה) נהג העורר ברכב ונעצר על-ידי שוטרים לביקורת. והנה, מהבדיקה שנערכה לו עלה כי נהג בהיותו שיכור ותחת השפעת משקאות משכרים; אך בכך לא די. על פי הטענה, העורר נהג שעה שרישיון הנהיגה שלו נפסל. כך, ביום 19.12.11 ניתן גזר דין בעניינו בבית המשפט לתעבורה, בו נפסל מלהחזיק רישיון נהיגה לתקופה בת 30 חודשים. גזר הדין ניתן בהיעדרו. דבר הפסילה הודע לו ביום 21.9.16 על ידי שוטר שעצר אותו בעודו נוהג. מכאן, לשיטת המאשימה, נהג העורר בעוד הפסילה בתוקף. בנוסף, הוא נהג ללא רישיון נהיגה תקף, ללא ביטוח וללא רישיון רכב תקף.

על רקע כל אלה נאשם העורר בנהיגה ללא רישיון נהיגה; בנהיגה ברכב ללא ביטוח; בנהיגה בהיותו שיכור; בנהיגה בזמן פסילה; ובכך שרישיון הרכב שלו פקע בתקופה העולה על שנה.

לצד כתב האישום ביקשה המשיבה לעצור את העורר עד לתום ההליכים המשפטיים נגדו. היא הצביעה על כך שהעורר נסע כשכמות האלכוהול שנמדדה אצלו היא גבוהה ביותר; בנוסף הוא צבר לחובתו 3 הרשעות תעבורה קודמות ובהן נהיגה בשכרות ונהיגה ללא רישיון נהיגה תקף (בשנים 2011 ו- 2008). בחירתו לא להתייבב לדיונים בעניינו, והאופן בו נהג מסכנים את הציבור באופן ברור; ומכאן שיש לעצרו.

2. בדיון בבקשת המעצר ציין העורר כי הוא מסכים לקיומן של ראיות לכאורה למעט בסוגיית הנהיגה בזמן פסילה. לשיטתו, מי שהינו בלתי מורשה לנהיגה כשרישיונו נפסל בבית המשפט, פטור מהפקדת רישיון הנהיגה או חלף רישיון, ויש

למנות את הפסילה מיום מתן גזר הדין בעניינו, ולא ממועד ההפקדה או כל מועד אחר, אלא אם צוין אחרת בגזר הדין. לפיכך, מניין 30 חודשי הפסילה חלף זה מכבר, שכן גזר הדין שהטיל אותה ניתן בשנת 2011. לשיטתו, נמצא אפוא שהעילה המרכזית למעצרו, נהיגה תחת פסילה, לא מתקיימת. לא נשקפת מהעורר מסוכנות המצדיקה את מעצרו או את הצבתו בחלופת מעצר. העורר הוא בעל רישיון נהיגה טורקי, וקיים הבדל בין מי שהינו בלתי מורשה לנהוג, שמעולם לא הוציא רישיון נהיגה בכל מדינה, לבין מי שהוא בעל רישיון נהיגה זר.

בית המשפט קמא (כב' השופטת **ענת ירב**) דחה (ביום 17.12.17) את טענתו של העורר בעניין היעדר ראיות לכאורה לנהיגה בפסילה. הוא פסק כי העורר היה צודק בטענתו לו היה נוכח בעת מתן גזר הדין שפסל אותו מלנהוג, ומניין החודשים היה חל מהמועד בו נודע לו על גזר הדין. אלא שהעורר לא נכח בבית הדין כששומע גזר דינו, ולמעשה נודע לו על הפסילה ביום 21.9.16, עת הודיע לו זאת השוטט שעצר אותו. מכאן שקיימת עילת מעצר בעניינו. אשר למסוכנות הנשקפת ממנו, זו נלמדת ממכלול הנסיבות בעניינו לרבות עברו הפלילי והאופן בו נהג כשנעצר לביקורת. יחד עם זאת, נקבע כי ניתן לאיין את המסוכנות בחלופת מעצר לפיה העורר ישהה במעצר בית לילי, בין השעות 20:00-05:30, תחת פיקוחה של מפקחת; וחלופת מעצר זו תובטח בבטוחות כספיות שונות, כמפורט בהחלטה.

3. על החלטה זו הוגש הערר שלפני.

העורר חזר על טענותיו, ובראשן הטענה כי לא נעברה על ידו עבירה של נהיגה בפסילה, שכן תקופת הפסילה חלפה. בנוסף, הוא טען שהמגבלות שהוטלו עליו אינן מידתיות, ולא היה מקום להורות על מעצר בית לילי, שהרי מבחינת שיקול המסוכנות אין הבדל ממשי בין מצב דברים בו יוכל להסתובב מחוץ למקום מעצר הבית ביום לבין הלילה. המשיבה טענה כי דין הערר להידחות. כתב האישום מייחס לעורר עבירות חמורות של נהיגה ללא רישיון ונהיגה בשכרות; לחובתו עבר פלילי רלוונטי, ואת הטענה המשפטית של העורר ניתן יהיה לברר בהליך העיקרי. לעניין פרשנותו של העורר את הדין אין זה ייתכן כי יחול על הנאשם עונש של פסילה ללא ידיעתו. לכן, יש למנות את מניין 30 החודשים מהיום בו נודע לעורר עליו, דהיינו משנת 2016.

4. לאחר שבחנתי את טענות הצדדים, ועיינתי בחומר שלפני, נחה דעתי כי דין הערר להידחות.

5. לא אוכל לקבל את טענתו המשפטית של העורר לפיה תמה תקופת הפסילה שלו, כשנעצר ביום 15.12.17, וקיימת בעניין זה תשתית ראייתית ברמה של ראיות לכאורה.

טענתו של העורר היא כי יש למנות את 30 חודשי הפסילה מיום מתן גזר דינו (19.12.11) ומכאן שכאשר נהג בשנת 2017 לא היה תחת פסילה. ואכן, סעיף 42(א) לפקודת התעבורה [נוסח חדש] קובע כי "**פסילה שהטיל בית משפט מקבל או מהחזיק רישיון נהיגה לפי פקודה זו תחל ביום מתן גזר הדין אם לא הורה בית המשפט הוראה אחרת.**" אלא בעניינו גזר הדין ניתן בהיעדרו של העורר. הוא לא התייצב לדיון בעניינו. ואילו האסמכתאות עליהן נסמך העורר לביסוס טענתו, עוסקות כולן במקרים בהם היו הנהגים מודעים לעונש הפסילה שהוטל עליהם, או לפחות טענו כי היו מודעים לכך (כך היה ברע"פ 7431/10 פלוני נ' **מדינת ישראל** (פורסם במאגרים; 2010), שם ערער המערער על גזר הדין בעניינו, ומכאן שוודאי שהיה מודע למרכיב הפסילה שהוטל עליו; כך היה גם בעפ"ת 14527-03-13 **איבקין נ' מדינת ישראל** (פורסם במאגרים; 2013)). באותו המקרה פסקה חברתי, כב' השופטת חיימוביץ, כי אין חובת הפקדה של רישיון בנסיבות של בלתי מורשה לנהיגה, אך המערער הצהיר כי קיבל את פסק הדין לידי מיד לאחר שניתן. "**אם הוא מקבל עליו את הדין, אין הוא חייב לבצע כל פעולה, ובוודאי שאינו צריך להוכיח לבית המשפט בראיות, כי קיבל את גזר הדין לידי על מנת שמניין הפסילה יתחיל.**" אין צורך להעמיק בנושא זה, שכן במסגרת החומר

הראיתי שבפניי אין טענה כי העורר היה מודע לגזר הדין בעניינו משנת 2011. כך, שכנעצור לא העלה העורר כל טענה כי מילא אחר גזר הדין שהוטל עליו בשנת 2011 אלא אמר שהוא מצטער על כך שנהג, והוא עשה זאת כיוון שחבר שלו ביקש ממנו לקחת אותו (ראו את דו"ח הקצין מיום 15.12.17). שאלת מודעותו של העורר לגזר הדין שהוטל עליו בשנת 2011 תתברר מן הסתם בהליך העיקרי. טענתו העקרונית של בא כוחו של העורר לפיה מניין 30 החודשים מתחיל לרוץ בין אם מודע העורר לגזר הדין ובין אם לאו אינה יכולה לעמוד. משמעותה כי נאשם יוכל לא להתייצב להליכים בעניינו, לא לברר כלל מה גזר הדין שהוטל עליו, וגם אם הוטל עליו עונש פסילה, להמשיך לנסוע כאילו לא אירע דבר, ומניין החודשים ייזקף לטובתו בכל זאת. בכך, ישתפר מצבם של אלה שלא מתייצבים לדיונים בעניינם, ואינם מודעים כלל למרכיב הפסילה, יחסית לאלה שהתייצבו לדיון בעניינם או שהיו מודעים לגזר הדין. זוהי תוצאה אבסורדית, שאינה יכולה לעמוד.

ואפילו היה העורר טוען כי היה מודע לגזר הדין, ולכן אין תוקף לפסילה בעניינו, נראה שהיה עליו לנקוט צעדים נגד הפסילה לאחר שנודע לו עליה. הרי אין חולק שביום 21.9.16 הודיע לו שוטר כי נאסר עליו לנהוג נוכח פסילה שהטיל עליו בית המשפט. הוטל עליו להפקיד תצהיר בעניין אי נהיגה, אך העורר נמנע מלעשות זאת. לשיטת העורר בשנת 2016 כבר חלפה תקופת הפסילה, אלא שהעורר לא טען כי מילא אחר גזר הדין שהוטל עליו בשנת 2011 ולא נקט בכל צעד כדי לתקוף את עמדת המשטרה. על פניו במקרים שכאלה אין זה ראוי להמתין ולתקוף את הדברים בתקיפה עקיפה, אלא יש להתכבד ולתקוף את הפסילה בתקיפה ישירה לאחר שנודע עליה (ראו והשוו רע"פ 4398/99 **הראל נ' מדינת ישראל**, פ"ד נד(3) 637, 648 (2000) "**המדיניות השיפוטית הראויה היא לעודד ביקורת שיפוטית בדרך של תקיפה ישירה. בהתאם לכך, ראוי שנהג הטוען כי צו הפסילה פגום מטעם זה או אחר, לרבות הפרה של זכות הטיעון, יעלה טענה זאת בדרך של תקיפה ישירה, כפי שנקבע בפקודת התעבורה**"). כזאת לא נעשה. ב"כ העורר טען כי יש להבחין בעניין זה בין פעולות בטלות מעיקרה (void) לבין כאלה הניתנות לביטול (voidable) אך לצורכי הליך מעצר, די בכל אלה כדי לבסס ראיות לכאורה לחובת העורר. חזקה על בא כוחו שילבן את הסוגיה המשפטית עד תום בהליך העיקרי.

על כך יש להוסיף את התנהלותו של העורר שאכן משקפת מסוכנות מובהקת. הוא נהג ברכב בהיותו שיכור ללא רישיון נהיגה תקף, ללא רישיון רכב תקף וללא ביטוח. וזאת שעה שלחובתו עבר פלילי שהינו ותיק יחסית אך עדיין רלוונטי. בנסיבות אלה צדק בית המשפט קמא כשמצא לנכון להטיל על העורר מגבלות בשעות הלילה דווקא, שאז המועדות לנסיעה בשכרות גדולה יותר. המגבלות שהוטלו על העורר הן מידתיות, ולא מצאתי כל הצדקה להתערב בהן.

סוף דבר, הערר נדחה בזאת.

ניתנה היום, י' שבט תשע"ח, 26 ינואר 2018, בהעדר הצדדים.